

— Ἐλθέ σέ λέγω! ἔλθέ! φωνάζει μὲ στεντώ-
ριον φωνὴν ὁ ξένος εἰς τὸν Ἀρειάδην.

Ὁ Ἀλέξανδρος ὁμως στρέφει εἰς αὐτὸν τὰ νῶτα,
καὶ βιάζεται πρὸς τὴν οἰκίαν, ἀλλ' ἡ μολυβδίνη χεὶρ
ἐκείνου τὸν σύρει πρὸς αὐτόν. Ὁ Ἀρειάδης ἀνθίστα-
ται, τὸ ἰσχυρὸν καὶ ἀδύνατον ὁμως σῶμά του εἶναι
ἐλαφρὸν ἄχθος διὰ τὸν ἰσχυρὸν ἀντίπαλόν του·
παρατρεῖ περίξ αὐτοῦ ἵνα ἐπικαλεσθῇ βοήθειαν· ἡ
ὁδὸς ἦτον ἔρημος... Τότε ἐγκαταλείπεται εἰς τὴν
διάθεσιν τοῦ φουστανελλοφόρου, ὅστις τὸν σύρει πρὸς
ἅμαξαν περιμένουσάν εἰς τὴν πλησίον ὁδόν· ὁ ἅμα-
ξιλάτης τὸν πλησιάζει· ἀμφότεροι εἰσέρχονται, καὶ
ἡ ἅμαξα ἀπέρχεται μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς.

Ὁ Ἀλέξανδρος δὲν ἦτο δειλός· μὴ δυνηθεὶς ν' ἀ-
ποφύγῃ τὴν ἀπαισίον προσεχῇ συνέντευξίν του μετὰ
τῆς Πηγῆς, ἐνεκαρτέρησεν· ἐσυλλογίσθη ἐν ἀκαρεῖ
περὶ τῆς Πηγῆς, περὶ τῆς ταραχῆς ἣτις θὰ συμβῇ
ἐνεκα τῆς ἀπουσίας του ἐκ τοῦ χοροῦ, περὶ τῆς ὀδυ-
ρομένης νύμφης του, περὶ τῆς ἀπελπισίας τοῦ πατρός
του· ἀλλὰ τέλος ὁ περιέργος ἐκεῖνος ἄνθρωπος ἀ-
διαφορήσας περὶ πάντων ἀπεκοιμήθη.

Ὅτε ὁ συνοδοιπόρος του τὸν ἐξύπνησεν, ἡ ἅμαξα
ἔστατο.

— Ἐ! τί εἶναι; ἐφώναζεν ὁ Ἀρειάδης, ἐφθάσαμεν;

— Κύταξε ἐδῶ, τὸν λέγει ὁ ἀδελφός τῆς Πηγῆς,
καὶ μὲ τὴν χεῖρα, τῷ ἐδείκνυνεν λοφίσκον ἀπέχον-
τα ὀλίγων βημάτων, ἑλέπει; ἐκεῖ, ὡς σήμερον
κατὰ ταύτην τὴν ὥραν, εἶναι τέσσαρες μῆνες, ἐκείσο
νεκρός!

— ὦ! διάβολε! καὶ μ' ἐξύπνησας διὰ νὰ μ' εἰ-
πῇς τοῦτο;

— Ἀπόψε ὁμως, ἐξηκολούθησε λέγων μὲ στυγε-
ράν φωνὴν ὁ Ἀλβανός, ἀπόψε θὰ κεῖται ἐκεῖ ἐκείνη
ἣτις σ' ἔσωσε... καὶ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ
ἀγροίκου ἐκείνου ἔρρευαν ποταμυδὸν δάκρυα.

— Εὐγε! τῷ λέγει καγχάζων ὁ Ἀλέξανδρος·
εἶσαι καὶ ποιητής!!

Ἡ ἅμαξα ἀνέλαβε τὴν πορείαν τῆς.

Μετ' ὀλίγον ἤρμεϊ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ ἀργυρόχρους πανσέλη-
νος ἐκτυλίσσετο ἐκ τῶν περικαλυπτόντων αὐτὴν νε-
φῶν, καὶ διαχέει τὸ ὕγρὸν τῆς φῶς ἐπὶ τῆς Ἀττικῆς
πεδιάδος. Ὁ Ἀλέξανδρος ἀναγνωρίζει τὴν φιλόξε-
νον ἐκείνην στέγην, εἰς ἣν ὡς καταχθόνιος δαίμων
εἰσῆλθε· κατέρχεται μετὰ τοῦ ὁδηγοῦ του, καὶ εἰ-
σέρχονται ἀμφότεροι εἰς τὸν οἰκίσκον. Φρικτὸν θέα-
μα! Ἐπὶ τῆς κλίνης ἐκείνης, ἐφ' ἧς ἀνέλαβε τὴν
ζωὴν ὁ Ἀρειάδης, ἐκεῖτο ἡμιθανὴς ἡ δύστυχος Πηγὴ,
τηκομένη ὑπὸ φρικωδῶν ὀδυνῶν. Ἐκ πρώτης ὀψεως
ἐφαίνοντο τρανῶς, ὅλα τὰ σημεῖα ἐνὸς δηλητηρια-
σμοῦ... Εἰς τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἡ
δύσμοιρος Πηγὴ δὲν ἐφώναζε, δὲν ἦτον ἐκείνη ἀν-
θρωπίνῃ φωνῇ· ὁ στεναγμός τῆς ὁμοιάζε καταράν...
τότε κατὰ πρώτην φορὰν, ἀλλ' ἀρχά! συνεκινήθη
εἰς οἶκτον ὁ ἰσχυρόνους, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τῆς
θνησκούσης, τοὺς κατεφίλησεν, ἔκλαυσεν...

— Θάρρει Πηγὴ μου, ψιθυρίζει μὲ τρέμοντα χεῖ-
λη. Θάρρει, θάρρει, εἶμαι ἐλεύθερος· δυνάμεθα νὰ
ζήσωμεν ἀκόμη εὐτυχεῖς!...

— Σιώπα! μὴν ἐπιπορῇς ἐνώπιον τοῦ θανάτου!
ἐφώναζεν ἡ δύστυχος διακόπτουσα αὐτόν· καὶ οἱ ὀ-
δόντες τῆς ἔδρουχον, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐσπινθήρι-
ζον.

Τὸ σῶμά τῆς ἔτρεμε σπασμωδικῶς, αἱ χεῖρές τῆς
κατεκερμάτιζον τὰ κρέατά τῆς... Φονεῦ τοῦ πατρός
μου, δὲν ἠρκέσθης μόνον εἰς τὸ αἶμα ἐκείνου· ἠθέλησας
καὶ τῆς θυγατρὸς του τὸν ὄλεθρον. Μὴ μ' ἐξυβρίζῃς
κἂν εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς μου· εἰς τὴν εὐτυχίαν
σου εἰς τάφος ἀκόμη ἦτον ἀναγκαῖος, ἰδοὺ σοὶ ἀνοί-
γεται. Καταβαίνουσα εἰς αὐτὸν ἔπρεπε νὰ σὲ κατα-
ρασθῶ!... καταβαίνουσα εἰς αὐτὸν σὲ λατρεύω!...
Καὶ ἀφ' οὗ ταῦτα εἶπε, τὸ σῶμά τῆς ἐσείσθη ὡς ὑπὸ
ἡφαιστείου σεισμοῦ, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐστράφη-
σαν πρὸς τὴν σελήνην, ἄφθονον αἶμα ἔρρευεν ἐκ τοῦ
στόματός τῆς, ἔτεινε τὰς χεῖρας τῆς πρὸς τὸν Ἀρειά-
δην, ἀλλὰ πάραυτα αἱ χεῖρες ἐκείναι κατάπεσον
ψυχραί.

Εἶχεν ἀποθάνει.

3.

— Τὸν πατέρα τῆς ἐφόνευσεν! ἀνέκραξαν τινεὶ τῶν
ἀκροατῶν τοῦ Πέτρου.

— Μάλιστα, Κύριοι, εἶχε φονεύσει τὸν πατέρα
τῆς, τὸν ἀρχιληστήν Κώσταν...

— Πῶς, ἠρώτησεν ὁ Ἀλκιβιάδης διακόπτων τὸν
Πέτρον, ἦτον ἡ Πηγὴ θυγάτηρ τοῦ ληστοῦ, καὶ αὐτὴ
καὶ ὁ ἀδελφός τῆς περιέβαλψαν τὸν φονέα τοῦ πα-
τρός των χωρὶς νὰ ἐκδικηθῶν, χωρὶς ν' ἀναφέρουν
κἂν ποτὲ περὶ τούτου;

— Ἡ Πηγὴ καὶ ὁ ἀδελφός τῆς ἦσαν φύσεως εὐ-
γενεῖς. Δὲν ἐγνώριζον παντελῶς τοῦ πατρός των τὴν
ὕπευθον διαγωγὴν, καὶ ἀπέδιδον τὰς μακρὰς ἀπου-
σίας του εἰς ἄλλας αἰτίας. Τὸν θάνατόν του καὶ τὴν
αἰτίαν τοῦ θανάτου τοῦ ἔμαθον μόνον ἐνῶ περιέθαλ-
πον τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ εἰς αὐτὸν δὲν ἐδυνήθησαν
νὰ δώσωσιν ἄδικον ὅτι ἐφόνευσε τὸν ληστήν· ἔκλαυ-
σαν δὲ μόνον ἐν κρυπτῷ τὸ αἰσγός των.

— Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος δὲν ᾔσθάνθη σφοδρὰς τύψεις
συνειδότος, ὅταν εἶδε νεκρὰν τὴν ἀθλίαν Πηγὴν;
ἔρώτησεν ὁ Ἀλκιβιάδης.

— ὦ! βέβαια, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος. Ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ
νεκροῦ τῆς καὶ ἔκλαυσε ποταμυδόν, ἔπειτα ἐρρίφθη
εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἀδελφοῦ τῆς καὶ ἔκλαυσε πάλιν.

— Καὶ μετὰ ταῦτα τί ἔκαμε;

— Τί ἔκαμεν! ὅτι ἴσως ἤθελες κάμει καὶ σὺ,
φίλε μου· κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν ἐποχὴν ἐνυμ-
φεύθητὴν πλουσίαν Ναξίαν.

M. H. B.

Ἀληθὲς δρᾶμα συνέβη κατ' αὐτὰς εἰς τὴν Φιλα-
δελφεῖαν ἐν τῇ θηριοτροφείῳ τῶν ΚΚ. Ραϊμόνδου.
Ἦτο σχεδὸν πρώτη ὥρα ΜΜ, ὅταν ὁ Οὐίλλιαμ Κέλ-
λως, φύλαξ τοῦ ἐλέφαντος Κολόμβου, ἐπεχείρησε
νὰ καθαρῇ τὸν σταυλὸν του, καὶ νὰ κάμῃ τὰς ἀ-
ναγκαίους προπαρασκευὰς διὰ τὴν ἐσπερινὴν παράστα-
σιν. Τὸ ζῶον ἀνυπομονοῦν πρὸς τὴν ἐνοχλητικὴν ταύ-
την καθαριότητα, ἀρνήσιας, καὶ μὴ ὄν δεδεμένον
κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἐπροσπάθησε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ
σταυλοῦ του. Ὁ φύλαξ τὸ ὠμίλησε, καὶ βλέπων ὅτι
δὲν ἐστέκετο, τὸ ἐκτύπησε μὲ ράβδον. Τὸ ζῶον ἐρε-
θίσθη τότε, καὶ ἀρπάσας τὸν δύστυχον φύλακα μὲ
τὴν προβοσκίδα του, ἐρρίψεν αὐτὸν δις εἰς τὸν ἀέρα
καὶ ἀρκατὰ ὑψηλά.

Τὴν δευτέραν φορὰν ὁ Κέλλως ἔπεσεν ἐφ' ἐνὸς κλω-
βίου ἐσωτερικῶς διηρημένου, τὸ ὅποιον περιεῖχε μίαν
βαλάναν καὶ ἕνα λύκον. Ὁ ἐλέφας ὤρμησε τότε κατ'

αὐτοῦ, ἔθλασε τὸ κλωβίον, καὶ τὸ ἔρριψεν εἰς τὸν αέρα μετὰ τὸν Κέλλυν. οὗτος μετὰ πρὸς τὸν ἐκρατεῖτο ἀπὸ τοῦ κλωβίου· ἀλλ' αὐτὸ, σιδηροῦν ὄν, ἔθλασε τὰς δύο κνήμας του. Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν ὁ ἐλέφας ἐπροσπάθει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἵπποδρόμιον, καὶ τὸ βαρὺ σῶμά του ἔθλα ὅλα τὰ θρανία καὶ καθέκλας, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐστήριζε τοὺς ὑπερμεγέθεις πόδας του. Ἀλλ' οἱ κύνες, τοὺς ὁποίους ἔβαλον νὰ κυνηγήσωσιν αὐτόν, τὸν κατηγάγκασαν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν σταυλὸν του. Κατέστη τότε ἐντελῶς μανιώδης, ἔθλασε δύο ἄλλα κλωβία, ἐφόνευσε δύο δυστυχεῖς πίθηκας, οἵτινες ἦσαν ἐγκυλισμένοι εἰς αὐτὰ, καὶ ἐδίωξεν ἕνα λαγιδέα (κουνέλι) σπανιωτάτου εἶδους, ὅστις κατεσπαράχθη φεύγων ὑπὸ κύνης.

Ἡ μανία τοῦ ἐλέφαντος εἶχε κορυφωθῇ, καὶ ἀπειράθη αὐτὸς πάλιν νὰ φύγῃ. Ἡ ὕαινα καὶ ὁ λύκος ἔτρεχον εἰς τὸ ἵπποδρόμιον τόσον πεφοβισμένοι, ὥστε εὐκόλως τοὺς συνέλαβον καὶ τοὺς ἔβαλον εἰς ἀσφαλὲς μέρος. Τέλος πάντων, εἰς γενναῖος ἀνθρώπος, ὁ Κ. Δριεσάσχ, ὁ θαυμαστὸς δαμαστής τῶν ἀγρίων ζώων, καὶ ὁ Κ. Βάριγγ, ἐπρομηθεύθησαν ἐν παλαμαρίον, καὶ κατάρθωσαν μετὰ κίνδυνον τῆς ζωῆς τῶν νὰ τὸ θέσωσιν εἰς τὸ μέσον τοῦ σταυλοῦ· καμακίζοντες δὲ τὸν ἐλέφαντα, ὅστις τότε κατέβαλλεν ὅλας του τὰς δυνάμεις διὰ νὰ θλάσῃ τὴν θύραν τοῦ θηριοτροφείου, τὸν ἠνάγκασαν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν σταυλὸν του.

Μόλις ὁ ἐλέφας ἐπᾶνῃλθεν, καὶ εὐθὺς συνελήφθη

ὁ εἶς τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν του ἀπὸ τὸ παλαμαρίον, τὸ ὁποῖον εἶχον θέσει ἐκεῖ· τὸ ἐκχεόμενον δ' ὑπὸ τῶν πληγῶν του αἷμα, οἱ πόνοι, τοὺς ὁποίους ὑπέφερε, τὸν κατέστησαν παρευθὺς ἡμερον. Τότε ὁ ῥηθεὶς δαμαστής, παρουσιασθεὶς εἰς τοὺς παρεστώτας, ὠμίλησεν αὐτοσχεδῶς εἰς αὐτοὺς ὡς ἀκολούθως· «Κύριοι, δὲν εἶμαι συνειθισμένος νὰ ὁμιλῶ δημοσίως, ἀλλὰ δύναμαι νὰ εἶπω, ὅτι ἡ ἡμέρα αὕτη εἶναι ἡ ἐνδοξότερα τῆς ζωῆς μου. Ὁ Ναπολέων καὶ ἄλλοι εὐγενεῖς Κύριοι ἔχουσι τοὺς τίτλους τῆς δόξης των ἐγκεχαργμένους ἐπὶ τῆς πέτρας, ὁ δὲ ἰδικὸς μου εἶναι ὅτι καθυπέταξα ζῶντα ἐλέφαντα.

Ἡ προξενηθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐλέφαντος ζημία ἐπεσκηνάσθη παρευθὺς, καὶ τὸ ἐσπέρας μάλιστα τὸ θηριοτροφεῖον ἦτον ἀνοιχτόν, συρρέοντος σωρηδὸν τοῦ κοινοῦ. Ὁ δὲ προξενηθεὶς φόβος ὑπὸ τοῦ συμβάντος τούτου ἦτο τοιοῦτος, ὥστε ἔστησαν ἐν πυροβόλον εἰς πᾶσαν θύραν διὰ νὰ πυροβολήσωσι κατὰ τοῦ ἐλέφαντος, ἐὰν ἤθελεν ἐξελθῇ, καὶ ἐν μέρος τοῦ στρατοῦ ἦτον ἐτοιμον νὰ πυροβολήσῃ κατὰ τοῦ πρώτου ἀγρίου ζώου, τὸ ὁποῖον ἤθελε φύγει.

Τοῦ δυστυχοῦς Κέλλυ, εὕρισκομένου εἰς ἀπελπιστικὴν κατάστασιν, οἱ χειρουργοὶ ἀπεφάσισαν τὴν ἀποκοπὴν τοῦ ἐνὸς τῶν ποδῶν, ἀλλ' εἰσέτι δὲν τὴν ἐξετέλεσαν φοβούμενοι ὅτι δὲν θέλει τὴν ὑποφέρει.

(Τύπος).

